

— βρέ σύ, πῶς τὰ φκιάνεις ἔτσι τὰ μαλλιά σου; μὲ αὐγὰ τὰ λείφεις καὶ σγουρένουν ἔτσι; — τοὺς ζεύρεις, βρέ, αὐτοὺς τοὺς κακούθεις τοὺς ἀτίμους;

— «Ὁχι, μὰ τὰ οὔλα τὰ κουνίσματα, καπιτάνιε, δὲν τσ' ἔξερου.

— «Κλέφτης θᾶσαι καὶ σύ.

— «Ὁχι, μὰ τὴν Παναγία τ' αἰ Παντελεημόνο, δὲν εἶμαι.

— «Ἄϊ στὸ διάβολο· ἔχεις καμμιὰ ἐφημερίδα βρέ; τὴν Ἐφημερίς;

— «Ἔχουμε τὸν Ἀχελῷο.

— «Πνίξου μέσα, ζευζέκη.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἡ κατάλληλος στιγμή νὰ πλησιάσω τὸν κ. ἀνθυπολοχαγόν.

— «Ἐλα ἔδῳ, παιδί, εἶπα, δῶσε τὸ Ἄστυ στὸν κ. ἀξιωματικόν, ἂν θέλῃ.

— «Ἄ! εὐχαριστῶ, κύριε· λέγει τίποτε γιὰ τοὺς προδιβασμούς;

— «Δὲν λέγει, μὰ...

— «Εἶναι βέβαιοι θὰ πῆτε· τὸ ξεύρω, μὰ, τέλος πάντων...

— «Κοπιάζετε πολὺ, κ. ἀνθυπολοχαγέ, ὑπὲρ τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

— «Τὰ τέρατα!

— «Μὰ τί ἦτο πάλι μέσ' στὸ πριάρι;

— «Τί ἄλλο νᾶναι; ἓνας κατεργάρης εἶχε χαθάνι, κέκοθε πίσω ἀπὸ τὸ πανί, καπνὸ καὶ σὰν τὸν ζύγωσα, χάπ νὰ τὸν ἀδράξω, τὸρριψε στὴ θάλασσα καὶ φοῦ... Εὔρε λύκον, καθβαλίκια τώρα.

Μεσολόγγιον.

Α. Τραυλαντώνης

ΣΤΗΝ ΣΦΙΓΓΑ'

Παρθένα λιονταρόκορμη,¹ μυστήριον πετρωμένο,

Ὅταν ἐμπρός σου σκεπτικός καὶ μ' ἀπορία μένω,

Τὸ χωματένιο μου κορμὶ

Ἵδ' νὰ πετρώνεται κι' αὐτὸ νομίζω ἴσ' ἀν καὶ ἴσ' ἀν.

Κι' ὁ νοῦς μου φτερωτὸς πετᾷ σὲ χρόνια περασμένα

Μὲ θεία κι' ἀκράτητη ὄρμη.

¹ Ἐκ τῆς ὅσον οὐπω δημοσιευομένης συλλογῆς τοῦ ἄρτι κατὰ τὸν Φιλαδέλφειον διαγωνισμὸν βραβευθέντος ποιητοῦ κ. Γ. Στρατήγη καὶ ἐκ τῆς σειρᾶς ἰδίως τῶν Αἰγυπτιακῶν, παρέχουμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ὡς δεῖγμα τὸ παρὸν πλήρες κάλλους καὶ ἐμπνεύσεως ποίημα.

Καὶ τότε πόθος μυστικὸς μέσα μου καίει τὰ στήθια,
 Ὁ πόθος ὅπου μᾶς γεννᾷ ἡ φλογερὴ Ἀλήθεια,

Με φλόγα θεϊκῆς πνοῆς,

Κι' ἐνῶ ἡ σκέψι βάσανα ἄγρυπνα φέρνει μύρια,
 Θέλει ἡ ἀθάνατη ψυχὴ τὰ σκοτεινὰ μυστήρια

Νὰ ξεσφραγίσῃ τῆς ζωῆς.

Ἄχ! πές μου, σὺ, ποῦ μέσα σου κλείς κάθε ἀπορία,
 Βιβλίον πέτρινον, κλειστό, γεμάτο ἱστορία

Ἐστὰ στήθια σου τὰ σκαλιστά,

Βασίλισσα τῶν Φαραῶ με Πυραμίδες θρόνο,

Ποῦ τὸ μεγαλοδύναμο βλέπεις νὰ γέρνῃ χρόνος,

Σκλάβο ἔστὰ πόδια σου ἔμπροστά,

Σὺ, ποῦ εἶδες νὰ διαβαίνουνε τοῦ κόσμου οἱ βασιλῆαδες,

Καὶ νὰ συντρίβουνται στρατοὶ περήφανοι χιλιάδες

Καὶ δοξασμένοι στρατηγοί,

Πές μου, τί θέλει ὁ ἄνθρωπος ἴππου σ' αὐτῇ τῇ σφαῖρα,

Καὶ ἡ ψυχὴ μας τί ποθεῖ καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα

Ἐπάνω ἔστὴ μικρὴ μας γῆ;

Πές μου, ποῖο εἶνε τῆς ζωῆς τὸ σφραγιστὸ μυστήριον,

Καὶ ποῖο εἶνε τάχα τὸ ἄγνωστο καὶ ἀόρατο ἐλατήριο,

Ὅπου τὸν ἄνθρωπον κινεῖ;

Σὺ ποῦ γνωρίζεις τοῦ καιροῦ τὰ μυστικὰ στοιχεῖα,

Ποῖος τοῦ ἀνθρώπου ὁ σκοπός, καὶ ποῖα ἡ εὐτυχία,

Ποῦ μᾶς ἀρνοῦνται οἱ οὐρανοί;

Εἶνε ἡ Γνώσις, τῆς ψυχῆς ἡ ἄσβεστη λαχτάρα,

Ποῦ μ' ὅλη τῇ θανατικῇ μέσ' ἔστὴν Ἑδὲμ κατάρρα,

Κάνει φτερὰ ἑστούς οὐρανοὺς,

Καὶ ἀπὸ ἑκεῖ ἔστῃς μάννας γῆς βυθίζεται τὰ στήθια,

Κι' ἀπὸ τ' ἀστέρια, ποῦ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια,

Διαβαίνει τοὺς ὠκεανούς;

Εἶνε ἡ Δόξα, ποῦ χρυσὰ φτερὰ ἑστὸν κόσμον ἀπλώνει,

Καὶ τοὺς μεγάλους στρατηγοὺς με δάφνη στεφανώνει,

Ποῦ μέσ' ἑστὸ αἷμα ἔχει βαφῆ,

Ἡ Δόξα, ὅπου τὸ σπαθί, τῇ σμίλῃ, τὸ κονδύλι,

Καὶ ἀκονίζει καὶ κινεῖ καὶ τὴν λατρεύουν χίλιοι

Τεχνῖται, ποιηταί, σοφοί;

Ὁ Ἔρως, ποῦ τοῦ Πλάστη μας ἐφύσησε τὸ στόμα,
Ποῦ γῆ, ἀστέρι, πέλαγα, καὶ τὸ ἄπειρον ἀκόμα,

Μὲ μιὰ πνοή του κυβερνᾷ ;

Ποῦ μέσ' ἑστὸ χάος χύνει φῶς, ἑστὴν ἔρημο πλημμύρα,
Κάνει τὸν ἄνθρωπο θεό, καὶ ἑστὴ πικρὴ μας μοῖρα,

Αἰώνιο βάλσαμο κερνᾷ ;

Πές μου, γιατί ἐπλάσθηκες γυναῖκα καὶ λιοντάρι ;

Ἡ δύναμι κι' ἡ ὠμορφιά, ποῦ ἔκανες ζευγάρι,

Ποιά ἔννοια ἔχουν μυστικὴ ;

Μήπως λοιπὸν ἡ δύναμι τὴν εὐτυχία δίνει,

Κι' ἡ ὠμορφιά ἑστὰ στήθεια μας μὲ μιὰ ματιά της χύνει

Χαρὰ οὐράνια, μαγικὴ ;

Οἰδίπους ποῖος τὰ σκοτεινὰ αἰνίγματα θὰ λύσῃ,

Βουβὴ κι' ἀμίλητη θεά, καὶ πότε θὰ μιλήσῃ

Τὸ στόμα σου τὸ μυστικόν ;

Πότε θὰ ἔλθῃ ὁ σοφὸς Μεσσίας τῶν αἰώνων,

Ποῦ ἀπ' αὐτὸ τὸν πέτρινο θὰ σὲ ἡγρεμίσῃ θρόνον

Μένα του λόγου μαντικόν ;

Ἡ γνῶσι, ἡ δόξα, ὁ ἔρωτας, ἡ δύναμι, τὰ κάλλη,

Ὅ,τι ἑστὸν κόσμος λάμπει, ἀνθεῖ, γελᾷ, φωτίζει, φάλλει,

Εἶνε ὅλα ὄνειρα λοιπὸν ;

Ἡ πλάνη θᾶνε πάντοτε ἡ τύχη μας ἡ μχύρη ;

Καὶ ἡ πρωτόπλαστη ἀστραπή, ὁ νοῦς μας, δὲν θὲ ναῦρη,

Κανένα τῆς ζωῆς σκοπὸν ;

Ἀπάτη ὅλα ! ἐδιάθικαν μάγοι σοφοὶ ἐμπρὸς σου,

Καὶ δὲν εἰμπόρεσε κανεὶς νὰ μάθῃ τὸν οἶκόν σου,

Τὸ πρόβλημά σου τὸ δεινόν !

Ἐστὸ βράχο σου συντρίβεται ἡ γνῶσι τοῦ ἀνθρώπου,

Καὶ τῆς ζωῆς τὸ ἀπόκρυφο τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου

Θὰ μένῃ αἰώνια σκοτεινόν !

Ἦρε τῆς Δόξης τὰ φτερά κι' ἀνέβη ὁ Ναπολέων

Ἐστὴ συννεφόχτιστη κορφή τῶν τάφων τῶν ἀρχαίων

Μὲ ὑπερηφάνεια περισσή

Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ γίγαντας, ποῦ ἑστὰ οὐράνια εἶδες,

Εὐρῆκε μνημα ταπεινόν, ἀντὶ σὲ Πυραμίδες,

Ἐπάνω σᾶρημο νησί !

Τῆς Ρώμης τῆς ἀνίκητης, ποῦ εἶχε τὴ σφαῖρα σκλάβια,
Τὸ στρατηγὸς ἐνίκησε τοῦ ἔρωτος ἡ λάβια,

Τῆς Κλεοπάτρας μιὰ ματιά.

Τῶν λεγεόνων σκλάβωσε ἡ ὠμορφιά τὸ πλῆθος,

Μὰ ἐνέκρωσε τᾶθᾶνατο βασιλικό τῆς στήθος

Ἐνὸς φειδιοῦ δαγκωματιά !

Μάντισσα, πές μου, τῆς ζωῆς ποιὸ εἶνε τὸ μυστήριον,

Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ ἄγνωστο κι' ἀόρατο ἐλατήριο,

Ὅπου τὸν ἄνθρωπον κινεῖ ;

Σύ, ποῦ γνωρίζεις τὰ κρυφὰ καὶ μυστικὰ στοιχεῖα,

Ποιὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ σκοπὸς καὶ ποιά ἡ εὐτυχία,

Ποῦ μᾶς ἀρνοῦνται οἱ οὐρανοί ;

Παρθένα λιονταρόκαρμη, μυστήριο πετρωμένο,

Ἀνώφελα ἀπ' τὸ στόμα σου ἀπάντησι προσμένω,

Θὰ μένη αἰώνια σφαιλιστό.

Χίλιοι αἰῶνες θὰ διαβοῦν, ἡ γῆ θὰ σβύσῃ ἀκόμα.

Ὁ ἥλιος πάγος θὰ γενῇ, μὰ τὸ δικό σου στόμα

Θὰ εἶνε πάντοτε κλειστό.

Γεώργιος Στρατήγης

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΑ ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΑ

Τὸ διάταγμα τῆς λήξεως τῆς θερινῆς περιόδου τῶν θεάτρων υπογράφεται ἄνωθεν. Εἶνε ἡ πρώτη βροχὴ τοῦ φθινοπώρου, ἡ τρέπουσα ἐπὶ τὸ ψυχρότερον τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀραιούσα δὲ καὶ ἐκδιώκουσα τοὺς θαμῶνας τοῦ ἐσπερινοῦ καὶ νυκτερινοῦ ὑπαίθρου.

Καθ' ἣν ὥραν θάναγινώσκετε τὰς γραμμὰς ταύτας, νομίζω ὅτι τὸ ἀναμενόμενον κακὸν θὰ ἔχῃ γίνει. Ἡδὴ ψεκάδες τινὲς μόνον κατέπεσαν καὶ αἱ ὑπαίθριοι παραστάσεις ἐγένοντο ἀπόταλμοι καὶ προβληματικά. Χθὲς τοὺς θεατὰς τῆς Ὀμοροίας, ἐξημμένους ἐκ τῶν πολλῶν γελώτων, τοὺς ὁποίους προκαλεῖ ὁ Καπετὰν-Γιακουμῆς — ἡ ἐσχάτη attraction τῆς περιόδου, — κατέβρεξε βροχὴ παροδική, ἡ ὁποία ἀπῆλπισε καὶ μερικοὺς φανατικοὺς θαμῶνας τῶν Ὀλυμπίων, εἰς μάτην περιμέναντας ἔξω